

TEZA: -

WO-42/21

ORZECZENIE

z dnia 25 stycznia 2022 roku

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: S WSD Arkadiusz Sawala

Sędziowie: S WSD Rafał Rybnik

S WSD Michał Łukasik /sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Wacława Góreckiego
po rozpoznaniu w dniu 25 stycznia 2022 r. na rozprawie odwołania radcy prawnego T. P.
obwinionego o to, że:

- 1) w okresie od dnia 29 listopada 2017 r. do 16 grudnia 2019 r. wykonywał zawód radcy prawnego w formie nieprzewidzianej przez obowiązujące przepisy prawa - poprzez reprezentowanie i pełnienie funkcji Prezesa Zarządu w (...) spółce z o.o., której przedmiotem działalności jest m.in. działalność prawnicza - świadcząc jednocześnie pomoc prawną na rzecz klientów tej spółki, jak również poprzez posiadanie w tej spółce udziałów - w okresie od 29 listopada 2017 r. do 25 lutego 2018 r. 100% a w okresie od 26 lutego 2018 r. do 29 października 2018 r. 99% udziałów,
tj. popełnił czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 8 ust. 1 oraz w związku z art. 6 ust. 1 ustawy o radcach prawnych;
- 2) w okresie od 28 września 2015 r. do 13 września 2017 r. na prowadzonej przez spółkę z o.o. (...), której był i jest członkiem zarządu i wspólnikiem, stronie internetowej oferował potencjalnym klientom prowadzenie sprawy, gdzie wynagrodzenie było by płatne wyłącznie w razie osiągnięcia pomyślnego wyniku dla klienta (tz wynagrodzenie od sukcesu), tj. popełnił czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 oraz art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy prawnego.

z powodu odwołania obwinionego od orzeczenia z dnia 29 grudnia 2020 r. Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w sprawie D 15/20, na mocy którego uznano obwinionego:

- winnym zarzucanego punkcie 1 czynu, za który to czyn wymierzono karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego,
- winnym zarzucanego w punkcie 2 czynu, za który wymierzono karę pieniężną w kwocie 3 000 (trzy tysiące) złotych, oraz zasądzone od obwinionego tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) złotych

orzeka:

1. zmienia orzeczenie w punkcie 1 i orzeka za czyn opisany w punkcie 1 karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres czterech oraz zakaz wykonywania patronatu na okres lat czterech;
2. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżone orzeczenie;
3. zasądza od obwinionego koszty postępowania odwoławczego w kwocie 1.800,00 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 29 grudnia 2020 r. na rozprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w sprawie o sygn. akt D 15/20: w punkcie 1 uznał radcę prawnego T. P., (...), winnym zarzucanego w punkcie 1 wniosku o ukaranie czynu, przyjmując, że czyn został popełniony w okresie od dnia 29 listopada 2017 r. do dnia 25 marca 2019 r., który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy radcach prawnych i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 5) ustawy o radcach prawnych wymierzył karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego;

w punkcie 2 uznał radcę prawnego T. P., winnym tego, że w okresie od dnia 28 września 2015 r. do dnia 13 sierpnia 2017 r. na prowadzonej przez spółkę z o.o. (...), której był członkiem zarządu i współnikiem, stronie internetowej oferował potencjalnym klientom prowadzenie sprawy, gdzie wynagrodzenie byłoby płatne wyłącznie w razie osiągnięcia pomyślnego wyniku dla klienta (tzn. wynagrodzenie od sukcesu), który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn

sprzeczny z zasadami wyrażonymi w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 oraz art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za czyn ten na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3) ustawy o radcach prawnych wymierza karę pieniężną w kwocie 3 000 (trzy tysiące) złotych;

oraz na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od obwinionego, radcy prawnego T. P., na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się obwiniony, w imieniu którego 24 lutego 20220 r. obrońca, adwokat K. D., wniósł odwołanie zaskarżając wyżej wymienione orzeczenie w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia w postaci naruszenia art. 68 ust. 2 ustawy o radcach prawnych wobec przeprowadzenia rozprawy w dniu 13 grudnia 2019 r. pomimo należytego usprawiedliwienia nieobecności obwinionego na rozprawie i złożenia wniosku o jej odroczenie i naruszenie tym samym art. 6 kpk wobec pozbawienia obwinionego prawa do obrony, w szczególności prawa do złożenia wyjaśnień na rozprawie, wniosków dowodowych, uczestnictwa we wszystkich czynnościach przeprowadzonych na rozprawie, złożenia wyjaśnień odnośnie przeprowadzonych dowodów oraz wygłoszenia głosu końcowego.

Zarzucił obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia wobec obrazy art. 367 § 1 kpk wobec nieodroczenia lub nieprzerwania rozprawy w dniu 23 grudnia 2020 r. i uniemożliwienia w ten sposób obwinionemu wypowiedzenia się w istotnych kwestiach podlegających rozstrzygnięciu.

Z powołaniem się na art. 438 pkt 2 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 170 § 1 pkt 5 kpk wobec oddalenia wniosków dowodowych obwinionego i obrońcy wobec przyjęcia, iż wnioski te zmierzają w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania pomimo braku wykazania, w jaki sposób nastąpiłoby przedłużenie tego postępowania w sposób zagrażający przedawnieniem orzeczenia pomimo tego, że działanie obwinionego i jego obrońcy do dnia rozprawy w żaden sposób nie prowadziło do nieuzasadnionego przesłużenia postępowania.

Z powołaniem się na art. 438 pkt 2 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci naruszenia art. 366 § 1 kpk, wobec niewyjaśnienia w toku postępowania okoliczności rzekomego świadczenia pomocy prawnej przez obwinionego na rzecz klientów spółki (...), prawdziwości zeznań świadka Ł. S., prawdziwości

dokumentów złożonych przez niego do akt postępowania oraz treści umów zlecenia zawieranych przy udzielaniu pełnomocnictwa T. P. i okoliczności zawierania tych umów.

Wskazując na art. 438 pkt 3 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przypisaniu obwinionemu świadczenia pomocy prawnej na rzecz klientów spółki (...), podczas gdy z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia wynika, iż Sąd ustalił zawarcie przez spółkę (...) umowy ramowej jedynie (...) sp. z o.o., nie wskazując jednocześnie, jakie czynności wymienione w art. 6 ust. 1 o radcach prawnych były wykonane przez obwinionego. Wskazując na art. 438 pkt 1 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę prawa materialnego poprzez bezzasadne przyjęcie, iż czyn wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wyczerpuje znamiona przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 oraz art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego gdy art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego kontrawencjonalizuje oferowania prowadzenia spraw potencjalnym klientom, gdzie klient zobowiązuje się zapłacić honorarium za prowadzenie wyłącznie w razie osiągnięcia pomyślnego wyniku lecz zawieranie umowy, na mocy której klient zobowiązuje się zapłacić honorarium za prowadzenie sprawy wyłącznie w razie osiągnięcia pomyślnego wyniku.

Na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 438 pkt 4 kpk, z ostrożności procesowej jedynie zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił rażąco surowość kary orzeczonej w pkt. 1.

Na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 427 § 1 kpk wniósł o:

- 1) uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie punktu 1 i przekazanie sprawy Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu Izby Radców Prawych do ponownego rozpatrzenia,
- 2) zmianę wyroku w zakresie punktu 2 poprzez uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu.

Do akt sprawy wpłynęło sporządzone przez obwinionego i datowane na 22 czerwca 2021 r. pismo procesowe zatytułowane „Uzupełnienie Odwołania” w treści zawierające kolejne zarzuty dotyczące wadliwego prowadzenia postępowania dowodowego, wadliwego ustalenia stanu faktycznego, gdyż obwiniony 17 czerwca 2019 r. został odwołany z funkcji członka zarządu (...) sp. z o.o., niezasadnemu przyznania waloru wiarygodności świadkowi Ł. S., prowadzeniu przez spółkę (...) sp. z o.o. działalności w zakresie filmów wideo. Na koniec, z powołaniem się na dwa orzeczenia sądu dyscyplinarnego, podniósł nadmierną surowość wymierzonej kary.

Ponadto, do WSD w Warszawie, wpłynęło sporządzone przez świadka Ł. S. datowane na 20 stycznia 2022 r. pismo zawierające informacje odnośnie zmian w składzie zarządu spółki L. D. i wskazujące na możliwość antydatowania uchwały nr 1/17/06/2019 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników w sprawie odwołania obwinionego z funkcji członka zarządu.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

Wniesione odwołanie jest częściowo zasadne co do kary.

Na wstępie WSD doszedł do przekonania, że kolejny wniosek obwinionego o odroczenie terminu rozprawy wyznaczonej na dzień 25 stycznia 2021 roku (prawidłowo winno być 2022 r.) nie zasługuje na uwzględnienie.

Chronologicznie, w sprawie przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w Warszawie były wyznaczane trzy terminy: w pierwszym 30 czerwca 2021 r. obwiniony powołując się na zwolnienia lekarskiego (scan) wskazał, że z powodu choroby nie mógł się stawić na rozprawie; w drugim terminie wyznaczonym na 19 października 2021 r. obwiniony ponownie przesyłając zwolnienie lekarskie wniósł o odroczenie rozprawy; podobna sytuacja wystąpiła w dniu 25 stycznia 2022 roku.

W tym stanie rzeczy, wobec powtarzających się zwolnień lekarskich zbieżnych z datami rozpraw, należało wziąć pod uwagę, że stan zdrowia obwinionego nie daje żadnej gwarancji odbycia rozprawy z udziałem obwinionego w kolejnym terminie.

Sąd dyscyplinarny II instancji zauważył też, że obwinionemu zawsze coś stało na przeszkodzie czy to nie stawiając się 16 grudnia 2019 r. przed Rzecznikiem Dyscyplinarnym OIRP celem ogłoszenia postanowienia o przedstawieniu zarzutów (t. Ic.125 - 129), czy to nie uczestnicząc przed OSD w rozprawie 23 grudnia 2020 roku (1.1 k.205, t. II k.206).

W rozpatrywanej sprawie na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 450§ 2 kpk sąd dyscyplinarny II instancji nie uznał aby był konieczny obowiązkowy udział obwinionego w rozprawie w dodatku reprezentowanego w rozprawie przez obrońcę, wobec czego obwiniony został o terminie zawiadomiony, a nie został na nią wezwany.

Z uwagi na powyższe sąd postanowił nie uwzględniać wniosku.

Dalej WSD zauważa, jak stanowi art. 70⁴ ust. 4 ustawy o radcach prawnych, że termin wniesienia odwołania od orzeczenia wynosi 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem. Termin ten ma charakter zawity. W sprawie uzasadnienie zostało doręczone

obrońcy obwinionego 11 lutego 2021 r. a zatem odwołanie z dnia 24 lutego 2021 r. zostało wniesione w terminie. Natomiast warunku wniesienia odwołania w terminie nie spełnia datowane na 22 czerwca 2021 r. pismo procesowe sporządzone bezpośrednio przez obwinionego a zatytułowane „Uzupełnienie odwołania”. Dla skuteczności uzupełnienia odwołania niezbędne jest dotrzymanie zawitego terminu 14 dni i wniesienie środka przed jego upływem. Na taką dopuszczalność wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lutego 2019 r. II KK 178/18. Natomiast nie jest prawnie skuteczne uzupełnienia przez stronę odwołania w postaci rozszerzenia zakresu zaskarżenia i podniesienia nowych zarzutów po upływie terminu określonego na podstawie art. 70⁴ ust. 4 ustawy samorządowej.

Gwoli kompletności należy wskazać, że do akt sprawy wpłynęło sporządzone przez świadka Ł. S., czyli nie przez stronę postępowania, datowane na 20 stycznia 2022 r. pismo zawierające informacje odnośnie zmian w składzie zarządu spółki L. D. i wskazujące na możliwość antydatowania uchwały nr 1/17/06/2019 Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników w sprawie odwołania obwinionego z funkcji członka zarządu.

W tej sytuacji oba w pisma zostały zapoznane przez sąd dyscyplinarny II instancji, który nie dopatrzył się w nich zarzutów wskazujących na zaistnienie bezwzględnych podstaw uchylenia orzeczenia zawartych w art. 439 kpk; oba pisma zostały w aktach sprawy.

Przechodząc do meritum sprawy WSD KIRP przyjął ustalenia faktyczne poczynione przez OSD za własne.

Ustosunkowując się szczegółowo do zarzutów zawartych w odwołaniu, które związane były z kwestią obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść wydanego orzeczenia w postaci naruszenia art. 68J ust. 2 ustawy o radcach prawnych wobec przeprowadzenia rozprawy w dniu 13 grudnia 2019 r. pomimo należytego usprawiedliwienia nieobecności obwinionego na rozprawie i złożenia wniosku o jej odroczenie i naruszenie tym samym art. 6 kpk WSD nie podzielił poglądu odnośnie pozbawienia obwinionego prawa do obrony, w szczególności prawa do złożenia wyjaśnień na rozprawie, wniosków dowodowych, uczestnictwa we wszystkich czynnościach przeprowadzonych na rozprawie, złożenia wyjaśnień odnośnie przeprowadzonych dowodów oraz wygłoszenia głosu końcowego.

OSD zasadnie uznał, że Obwiniony, mógł się stawić na rozprawę wyznaczoną na godzinę 10 i w jej trakcie - z powołaniem się na kolizję terminu z rozprawą wyznaczoną w Sądzie Rejonowym w Pruszkowie na godzinę 13 - złożyć w odpowiednim czasie pozwalającym na dojazd w ciągu godziny do sądu powszechnego wnioski o przerwę czy też odroczenie rozprawy. Jeżeli Obwiniony

dał całkowity priorytet sprawom osób trzecich przed własną, bardzo istotną sprawą dyscyplinarną, gdyż nie przedłożył żadnego dowodu zwrócenia się do Sądu Rejonowego o zniesienie terminu rozprawy z racji kolizji terminów, nie podjął próby pogodzenia w jakimś stopniu stawiennictwa przed obu sądami poprzez przybycie na rozprawę przed OSD, posiadał wiedzę wynikającą z treści wniosku o ukaranie o możliwości słuchania kluczowego dla sprawy świadka Ł. S., a z kolei nie dysponował wiedzą odnośnie pozytywnego rozpatrzenia wniosku, to podzielić trzeba pogląd sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji, że z własnej woli nie uczestniczył w rozprawie dążąc do przewleczenia postępowania. Nawet przy późniejszym rozpoczęciu rozprawy odwoławczej, bo o godzinie 10.30, o której z góry obwiniony nie mógł wiedzieć, to istniała możliwość pogodzenia do pewnego stopnia udziału w obu rozprawach.

Przechodząc) do kolejnych zarzutów w odwołaniu podniesiono zarzut naruszenia art. 438 pkt 2 kpk mającą wpływ na treść orzeczenia w postaci art. 170 § 1 pkt 5 kpk wobec oddalenia wniosków dowodowych obwinionego i obrońcy.

Jak wynika z treści protokołu rozprawy z dnia 23 grudnia 2020 r. obrońca wniósł o dopuszczenie przeprowadzenia dowodów z zeznań świadków tj osób reprezentujących firmy (...) sp. z o.o. (...) sp. z o.o. sp.k., (...) na okoliczność wykonywania lub niewykonywania w okresie od 29 listopada 2017 do 16 grudnia 2019 r. zawodu radcy prawnego przez obwinionego w formie nieprzewidzianej przez przepisy prawa. Powyższy wniosek obrońcy jak i wniosek obwinionego (k. 170) zostały oddalone jako zmierzające w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania. W treści uzasadnienia zasadnie wskazano, że dla ukarania obwinionego wystarczające jest wykazanie świadczenia usług prawnych przez osobę prawną na rzecz firmy (...) sp. z o.o. (...) świadczenia usług prawnych (lub ich braku) także na rzecz (...) sp. z o.o. sp.k., (...) w żaden sposób nie mogło wpłynąć na polepszenie sytuacji prawnej obwinionego, a w szczególności nie uwolniłoby obwinionego od zarzutu popełnienia deliktu dyscyplinarnego. Przedłużenie postępowania mające na celu wyłącznie ustalenie świadczenia usług prawnych (lub ich braku) na rzecz większej liczby podmiotów nie mogło zatem wywrzeć wpływu na treść orzeczenia, a WSD nie dopatrył się też istotności znaczenia przeprowadzenia dowodów dla ustalenia popełnienia czynu zabronionego wykazanego innymi dowodami tj zakazu oddalenia wniosku dowodowego wynikającego z brzmienia art. 170§ 1a kpk.

Wobec tego oddalenie wniosków dowodowych nie naruszyło art. 438 pkt 2 kpk, ponieważ nie miało wpływu na treść orzeczenia w postaci art. 170 § 1 pkt 5 kpk.

Niezasadne jest kwestionowanie prawdziwości zeznań świadka Ł. S., prawdziwości dokumentów złożonych przez niego do akt postępowania. OSD na dwóch stronach uzasadnienia (k. 257-258)

przeanalizował dogłębnie sposób zeznawania tego świadka, rozważył kwestie ewentualnego zeznawania celem zaszkodzenia skonfliktowanemu z nim obwinionego i doszedł do uzasadnionego przekonania o pełnej wiarygodności jego zeznań. Obwiniony w żaden sposób nie wskazał tych fragmentów zeznań, które jego zdaniem odbiegały od prawdy, a samo powołanie na konflikt między obwinionym a świadkiem to jest zbyt mało. Także nie wskazał też którym to dokumentom należy odmówić przymiotu prawdziwości. Sam fakt, że wydruk komputerowy nie jest oryginałem nie stanowi o jego prawdziwości. Strona nie zaprzeczyła treściom zawartym w wydrukach a jedynie formie. WSD prezentuje pogląd, że w przypadku wydruków komputerowych nie sposób przypisać jakiegokolwiek egzemplarzowi wydruku cechy braku prawdziwości; w przypadku wydruku części strony a nie całości można postawić zarzut braku kompletności ale nie braku prawdziwości wydrukowanego fragmentu. W istocie każdy wydruk komputerowy jest swoistym oryginałem.

Pełnomocnik obwinionego, z powołaniem się na treść art. 438 pkt 1 kpk zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę prawa materialnego poprzez bezzasadne przyjęcie, iż czyn wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego wyczerpuje znamiona przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6 oraz art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego gdy art. 36 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Jego zdaniem deliktem dyscyplinarnym nie tyle jest oferowania prowadzenia spraw potencjalnym klientom, gdzie klient zobowiązuje się zapłacić honorarium za prowadzenie wyłącznie w razie osiągnięcia pomyślnego wyniku lecz zawieranie umowy, na mocy której klient zobowiązuje się zapłacić honorarium za prowadzenie sprawy wyłącznie w razie osiągnięcia pomyślnego, uzgodnionego rezultatu.

Jest prawdą, że w aktach sprawy nie ma stosownych umów zawierających postanowienia uzależniające wypłatę wynagrodzenia od osiągnięcia sukcesu. Istnieją jednak inne dowody, bezpośredni wynikający z zeznań świadka Ł.S. opisujący mechanizm wskazujący na pozyskiwanie klientów za pośrednictwem portalu prawomocni, pl (k. 208-211). Z jego zeznań wynika m.in. poniesienie kosztu zakupu domeny oraz wysokich nakładów finansowych w wysokości kilkudziesięciu tysięcy złotych na zakup loga i przeprowadzenie kampanii marketingowej w postaci materiałów wideo i pseudoporać za śmieszne pieniądze. Są także wydruki zrzutów z ekranu zawierające treści o uzależnieniu wypłaty tylko od osiągnięcia sukcesu jak na k. 114.

Doświadczenie życiowe wskazuje, że ponoszenie sporych nakładów finansowych na kampanię reklamową, w późniejszym okresie pozycjonowanie domeny w internecie nie jest działaniem charytatywnym i ma na celu osiągnięcie zysków. Rozmiar przychodów z tego tytułu nie jest wprawdzie znany, nie sposób ustalić procentowego udziału wpływów z tego tytułu w przychodach

netto spółki, ale też należy wskazać na bardzo duże zainteresowanie tą domeną (10500 wyświetleń w dacie 25 marca 2019 k. 43). Zostało też wykazane bezpośrednie powiązanie domeny z osobą obwinionego (k.47).

Uprawniony wobec tego jest zarzut popełnienia deliktu dyscyplinarnego w tym zakresie. Było to działanie umyślne z zamiarem ewentualnym i naruszało art. 36 ust. 3 zdanie pierwsze Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. W sprawie wprawdzie to nie obwiniony zawierał umowy ale osoba prawna, w której posiadał udziały, lecz to obwiniony wykonywał czynności prawne. Takie ominięcie prawa, także przy braku stosownych umów w tym zakresie, nie może skutkować uwolnieniem obwinionego od zarzutu.

Zmieniając orzeczenie co do kary orzeczonej punkcie pierwszym WSD miał na względzie następujące kwestie. W dotychczasowym orzecznictwie sądownictwa dyscyplinarnego dotyczącym wykonywania zawodu radcy prawnego w formie nieprzewidzianej przez obowiązujące przepisy prawa poprzez posiadanie udziałów, reprezentowanie i pełnienie funkcji członka zarządu spółki kapitałowej, której przedmiotem działalności była działalność prawnicza, orzekano w pierwszym rzędzie kary pieniężne, a surowsze orzeczenia w postaci pozbawienia prawa do wykonywania zawodu zapadły w ostatnich latach w stosunku obwinionego.

Jest prawdą, że wobec obwinionego za podobne czyny orzeczono 8 czerwca 2021 r. w sprawie o sygn. akt WO-139/20 w drugiej instancji karę zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres trzech lat oraz zakaz wykonywania patronatu na okres lat czterech. Mimo to - teoretycznie - obwiniony mógł prezentować pogląd o słuszności swojego postępowania mimo surowego orzeczenia OSD z dnia 13 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. D 110/19 dotyczącego deliktu dyscyplinarnego popełnionego jako czyn ciągły w okresie od 17 lutego 2015 r. do dnia 15 października 2017 r.

W rozpatrywanej sprawie przypisany obwinionemu czyn ciągły obejmował okres od 29 listopada 2017 do dnia 16 grudnia 2019 r.

Wobec tego orzeczenie z dnia 13 grudnia 2019 r. w sprawie o sygn. D 110/19, w myśl zasady, aby wszystkie wątpliwości tłumaczyć na korzyść obwinionego, nie mogło jeszcze w decydujący sposób, mimo wnikliwego uzasadnienia, wpłynąć na surowszą ocenę postępowanie obwinionego w zakresie objętym pierwszym zarzutem. Dopiero od drugo instancyjnego orzeczenia WSD z dnia 8 czerwca 2021 r. można zasadnie przyjąć, że dalsze niezastosowanie się obwinionego do poglądu wyrażonego w tym orzeczeniu mogło być przesłanką do zaostrzenia kary.

Skład orzekający doszedł zatem do przekonania, że wymierzona w pierwszej instancji kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego jest karą zbyt surową i w tym zakresie podzielając zarzut odwołania uznał za zasadne wymierzenie drugiej co do surowości kary, uznając przy tym, że z kolei wymierzenie kary pieniężnej przy długoletności postępowania i rozmiarach osiągniętych przychodów przez osobę prawną nie będzie karą dostatecznie dolegliwą.

Kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego wskazana w art. 65 ust. 1 pkt 4) ustawy o radcach prawnych przewiduje zawieszenie prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na czas od trzech miesięcy do pięciu lat, a na mocy ust. 2b obok kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego obligatoryjnie orzeka się dodatkowo zakaz wykonywania patronatu na czas od lat dwóch do lat dziesięciu.

Z uwagi na to, mając przy tym na względzie, że obwiniony winien był znać obowiązujące formy prowadzenia działalności przez radców prawnych, mógł się zapoznać z orzecznictwem w tej materii, poglądami doktryny, wymierzenie za podobny delikt dyscyplinarny w nieodległym czasie kolejnej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, tym razem na okres 4 lat oraz zakaz wykonywania patronatu na okres 4 lat jest właściwe, gdyż należało bezwzględnie przerwać proceder wykonywania zawodu w sposób, który nie jest przewidziany ustawą o radcach prawnych.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych.